

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XVIII. ČÍSLO 9 SEPTEMBER 2010

Takú púť sme ešte nezažili - Rozhovor s Jozefom Bubnárom
Výlet do Poľska - Žijeme medzi prorokmi - Mariánska púť 2010
Svätý páter Pio z Pietrelciny - Skautské Ponitrie

Mariánska púť

13. - 15. august 2010, Mariánsky vršok v Prievidzi

Takú púť sme ešte nezažili

9/10

Takú púť sme ešte nezažili

Tieto slová by vám asi povedali ktoríkoľvek obyvatelia Prievidze. A vôbec by pri tom nezáležalo na tom, či majú 15 alebo 80 rokov. Stávalo sa, že počas mariánskej púte niekedy pršalo. Ale to, čo sa v Prievidzi odohralo v nedeľu, 15. augusta 2010, nečakal asi nik...

Prvý deň púte, ten sobotný, prebiehal bez problémov. Večeradlo, slávnostný sprievod, sv. omša, koncert skupiny S2G Band, program piaristov, mládežnícka sv. omša... Ľudia sa domov vracali obohatení na duchu, očakávajúc, čo im prinesie nasledovný deň. Duchovná časť programu mala vyvrcholiť slávnostnou svätou omšou na Mariánskom vršku, zábavná farským dňom s hrami pre deti, futbalovým zápasom ženatí proti slobodným a hudobnou zábavou so skupinou Necpalanka. Všetky vyhladky na príjemne strávený deň nečakane odniesla veľká voda...

Tri búrky

Mestom sa v priebehu sobotnej noci a nedeľného dopoludnia prehrali tri silné búrky. Korytá riek a potokov sa začali nebezpečne naplňať, a keď sa dostali von, už nebolo pomoci. Ľudia zachraňovali, čo sa dalo - niekedy aj s rizikom straty života. Výsledok bol neradostný. Zničené domy, cesty, mosty, pivnice plné bahna a nanešťastie, aj vyhasnuté ľudské životy. Doobedná svätá omša sa v čase tretej veľkej búrky, keď ešte nikto netušil, čo príde, presunula do mariánskeho kostola. Poobedný program sa už musel zrušiť úplne. Obyvatelia Prievidze si uvedomili, že už sa nemôžu s istotou spoliehať na to, že im nič takéto

nehrozí. Príroda nám ukázala, že rovnako ako na východnom Slovensku, i tu, v strede, sú voči nej všetci bezmocní. Mnohí mali jediné šťastie - že počasie si poobede konečne povedalo - dost'.

Bolo to počasie?

Bolo to naozaj počasie, ktoré si povedalo - dost? Alebo to bol Boh? Častokrát býva do ľudských úst vsúvaná fráza: „Je to trest Boží.“ Bol aj toto trest? Ak áno, za čo? Ak nie, prečo toto všetko? Na túto otázku nám tu na zemi sotva niekto dá spoľahlivú odpoveď. Myslím si, že najvýstižnejším označením celej katastrofy by nebolo ani tak slovné spojenie „Boží trest“, ale skôr „Boží výkričník“. Výkričník, ktorý nám ukazuje, že čosi nie je v poriadku. S nami, so svetom... Ak nemáme predstavu, čo by to mohlo byť - je to okrem iného možno práve tá istota, že máme všetko pod kontrolou. Že Boha k svojmu životu až tak veľmi nepotrebujeme. Naozaj nie?

Pomoc

Život v Prievidzi a okolí sa v nasledujúce dni rozbehol trochu iným ako obvyklým smerom. Okrem bezbrehého napádania a kritiky tých, čo s danou situáciou aj tak veľa nemohli spraviť, zjavila sa našťastie aj tá dobrá stránka. Množstvo dobrovoľníkov pomáhajúcich tým menej šťastným s odstraovaním škôd, angažovanie sa skautov i študentov piaristickej školy, ktorí sa rozhodli

pomôcť asi najviac postihnutej ZŠ Rastislavovej, aby vôbec mohla začať nový školský rok... Prejavy solidarity - a, napokon, i väčšie množstvo ľudí v kostoloch... Možnože aspoň malá časť Prievidze prišla na to, v čom spočívajú skutočné hodnoty. Ak áno, potom sa tento výkričník nezjavil nadarmo. Dúfajme, že ho už nebude potrebné zopakovať.

Petra Humajová

Dnes na slovíčko s Jozefom Bubnárom, lídrom kresťanskej hudobnej skupiny S2G Band

Hlavne sa na nič nehráme

Chalani z východu stihli svoj koncert v Prievidzi odohrať skôr, ako mesto zastihla ničivá povodeň. Skupina S2G Band bola hlavným hosťom sobotného mládežníckeho programu tradičnej mariánskej púte. O svoje myšlienky či postrehy sa s nami v rozhovore podelil jej líder Jozef Bubnár (24).

Vaše hudobné zoskupenie sa vyformovalo zo spoločenstva Krok k Bohu. Čo ste v ňom ako jeho členovia mali spoločné?

Okrem toho, že sme sa stretávali a učili dievčatá spievať začínajúcu vlastnú tvorbu, viedli sme úplne normálny život mladých ľudí. Chodili sme na výlety na Domašu, posedieť si na pizzu, zabávali sme sa, no popritom sme sa snažili nezabúdať aj na ticho a spoločnú modlitbu. To z nás všetkých robilo výnimočných priateľov.

Čím ste si padli do oka práve vy, ktorí dnes tvoríte S2G Band?

Na hudobnej scéne sme začali účinkovať ako približne dvadsaťčlenné zoskupenie. Organizácia koncertov s takýmto veľkým počtom účinkujú-

cich však bola veľmi náročná. Preto sme sa rozhodli činnosť spoločenstva v tomto smere zefektívniť. Vznikla tak skupina S2G Band (teda Step to God - Krok k Bohu), kapela, ktorú tvorilo len šesť ľudí - tých,

ktorí hrali na hudobné nástroje a skladali vlastné piesne.

Viacerí z vás študovali v Ružomberku, Marek Hrdinský pracuje v Michalovciach. Sú ešte Hencovce miestom, ktoré môžeme označiť ako vaše domovské sídlo?

V podstate už nie. V júli som sa oženil a bývam s manželkou vo Vranove nad Topľou. Z Hencoviec som teda ako posledný člen kapely, ktorý v nich aj reálne býval, odišiel. Momentálne sme rozmiestnení od Michaloviec cez Vranov a Prešov až po Kežmarok.

Na vašej webovej stránke sa ľudia môžu dočítať o dvoch prioritách S2G Band: robiť kvalitnú hudbu a nespievať o lacných bezduchých veciach. Darí sa vám to?

Je ťažké hodnotiť vlastnú tvorbu. Či sa nám darí naplňovať naše ciele, to musia posúdiť poslucháči. Zatiaľ sa však stretávame prevažne s pozitívnymi ohlasmi a to nás motivuje pokračovať ďalej. Kladné reakcie ľudí sú pre nás Božím hlasom, ktorý hovorí, že naše dielo ešte nemá skončiť.

Keby ste mali pozvať na koncert publikum, ktoré vás vôbec nepozná, ako by ste preň charakterizovali vašu hudbu?

Vo všeobecnosti sa pre modernú kresťanskú hudbu nesprávne používa termín „gospel“. Ten je však v hudobných žánroch v úplne inej pozícii a poznáme ho hlavne z typických filmov, kde černošské zbory s veľkou eufóriou spievajú nádherné spirituály. My na Slovensku však v skutočnosti takýto žáner nemáme. A tak by som našu hudbu označil skôr za progresívny pop-rock, ale s kresťanskou tematikou.

Koncertujete nielen na Slovensku, ale aj v Poľsku. Akým spôsobom sa vám podarilo dostať na poľskú hudobnú scénu?

Nemáme žiadne recepty na to, ako preniknúť na zahraničný trh. A v podstate sme naň ani neprenikli. Išlo skôr o náhodu, vďaka ktorej sme mohli odohrať niekoľko koncertov v Poľsku a Česku. Stálo za tým viacero dobrých ľudí a nadšencov kresťanskej hudby. Jednoducho, bola to Božia prozreteľnosť.

Vyšli vám už tri albumy: *Krok k Bohu*, *Real Time Live 2006* a *Atmosférou*. Ktoré z nich vy osobne považujete za najlepšie?

Posledné dve spomínané CD sme produkčne zverili nášmu dobrému kamarátovi Maťovi Husovskému, a tak sa podstatne líšia od prvého albumu. Ale s určitosťou môžeme povedať, že kvalitatívne najlepším a skutočne požehnaným projektom je pre nás hlavne posledný album s názvom *Atmosférou*.

Hudobné hviezdy sú často vzorom pre mladých tínedžerov. Keby ste mohli, čím by ste ich chceli osloviť vy?

Hlavne tým, že sa na nič nehráme. Sme veselí mladí ľudia so zápalom robiť niečo viac pre Božie kráľovstvo. To nám stačí. Ak to mladých ľudí osloví, sme radi.

V Prievidzi ste koncertovali po prvýkrát. Ako ste vnímali tunajšiu atmosféru a publikum?

V Prievidzi bolo krásne slnečné počasie a úžasná atmosféra. Pamätám si množstvo tvárí v publiku, ktoré sa bavili a smiali. Ak má líder kapely takúto spätnú väzbu, viac mu k šťastiu netreba. Tragické udalosti spojené so záplavami, ktoré prišli do Prievidze hneď na ďalší deň, nás nesmierne zarmútili. Aj touto cestou chcem vyjadriť súdržnosť s tými, ktorý mali akékoľvek straty na majetku či zdraví. Budeme sa modliť, aby sa Pán Boh nad nimi

zmiloval a vynahradil im tieto ťažkosti svojím požehnaním.

Za rozhovor d'akuje
Petra Humajová
Foto: Marián Suvák

Na Piotra Rubika do Czestochowej

Približne štyridsať pútnikov z hornej Nitry 4. septembra 2010 navštívilo rodné mesto pápeža Jána Pavla II., Wadowice, v blízkosti mesta Oswiečim neslávne známe koncentračné tábory Auschwitz a Birkenau s expozíciou približujúcou šialenstvo vyhladzovacích táborov, no najmä pútne miesto Czestochowa, kde sa konala slávnosť opätovného zasvätenia poľského národa czestochowskej Panne Márii.

Na podujatí vystúpil dirigent Piotr Rubik so svojim orchestrom, čo bolo hlavným dôvodom, prečo KDMS Prievidza zorganizovala tento autobusový výlet. Po modlitbe svätého ruženca zaznela očakávaná cantobiografia Santo Subito, ktorá približuje život poľského pápeža, Karla Wojtytu. Nasledoval samotný obrad znovuzasvätenia, inšpirovaný hlavne stým výročím korunovácie ikony Panny Márie jasnohorskej v miestnej bazilike. Symbolicky poľský národ opäť nasadil svojej patrónke na hlavu korunu a zasvätil sa jej. Program uzavrela úplne nová skladba s názvom Koron korona. Skladba bola doplnená o nádhernú laserovú šou, ktorá na stenách baziliky vysvietila obraz Panny Márie. Aj text tohto diela, podobne ako spomínanej cantobiografie, napísal Jacek Cygan a hudbu skomponoval Piotr Rubik. Počas celého večera vytrvalo pršalo, no i napriek tomu sme výlet zhodnotili ako podarený a úspešný.

Alojz Vlčko

Žijeme medzi prorokmi

Svedectvo o Božom milosrdenstve

9/10

Stáva sa mi, a nie je to málokedy, že ma ovládne moja ľudská slabosť. Nevládzem dúfať, veriť, ani ľúbiť. Azda nemám ani právo písať tento článok a preto Pane, bude celý iba o tebe.

Mojžiš raz povedal Jozuemu: „Prečo sa hneváš na mňa? Kiežby všetok Pánov ľud pozostával z prorokov! Kiežby Pán zoslal na všetkých svojho ducha.“ (porov. Nm 11,29) A apoštol Pavol píše Korint'anom, že si praje, aby všetci hovorili jazykmi a ešte viac, aby prorokovali. Lebo kto prorokuje hovorí ľuďom na budovanie, povzbudenie, potešenie a buduje Cirkev (porov. 1Kor 14,1-5). A toto povzbudenie, keď sám Boh prehovára do života človeka, to je presne to, čo človek obťažovaný svojou každodennou slabosťou potrebuje. Aby sa ho Boh dotkol a nebola to len fráza, ale naozajstná láska Ježiša Krista.

Tvoju tvár Pane, som hľadal, keď som nedel' po svätej omši, celý znechutený spoločnosťou a sebou samým, zvieral v ruke madlo synovho kočiarika a chcel som odísť. Napadlo ma však, že malý Tobiaško je vonku s manželkinými rodičmi a tak na chvíľu si ešte pôjdem sadnúť do lavice. Prešiel som dverami, prežehnal sa svätenou vodou a kľakol som si na kľakátko na okraji lavice. Vyzeralo, že tam čaká práve na mňa. Modlil som sa. „Pane, som tak slabý, nemám žiadne čnosti, nezvládam žiadnu službu do ktorej si ma postavil, manželstvo, otcovstvo, viesť stretko...“ V tom ku mne prístú-

pila pani. Nevieť ani ako sa volá, ale určite ju mnohý poznáte, lebo ju často vídať v kostole, ako uprene hľadá na Kristov kríž. Popriala mi aby som bol dobrým manželom, otcom a hlavne kresťanom. Pravdepodobne som sa na ňu díval ako „puk“. Ona pobozkala obrázok, ktorý držala a darovala mi ho. Potom odišla. Naozaj som človek biedny a v duchu som si hovoril: „Je to od nej krásne, ale snáď to nie je ďalší obrázok svätého. Tých už mám doma kopu.“ Pozrel som na obrázok a bol tam On. Sám Ježiš Kristus. Môj Boh a môj Pán a na druhej strane jeho slová ktoré zjavil sestre Faustíne.

Čítam: „Čo by ma veľmi zranilo, bola by tvoja nedôvera a pochybnosti.“ Plačem. Čítam ďalej: „Chcem, aby si aj ten najnepatrnejší čin konal

z lásky ku mne.“ Som usvedčený. „Počítam s tým, že mi urobíš radosť.“ Beriem kočiarik a idem po synka. Som povzbudený. S úsmevom kráčame domov a ja čítam ďalej: „Netráp sa tým, že nemáš žiadne cnosti - ja ti dám svoje. Ak sa budeš trápiť, dám ti svoju silu“. Som Bohom milovaný.

Teraz rozumiem, čo znamenajú slová apoštola Pavla, keď ďalej písal Korint'anom: „*Ale ak budú všetci prorokovať a príde nejaký neveriaci alebo jednoduchý človek, všetci ho usvedčia, všetci ho posúdia, vyjdú najavo tajnosti jeho srdca, a tak padne na tvár, bude sa klaňať Bohu a vyzná: „Naozaj je Boh medzi vami!“*“ (porov. 1Kor 14,24-25).

Denne som ti vd'ačný Bože, že si sa od čias Mojžiša nezmenil. Že si navždy ten istý. Vo svojej zvrchovanosti sa skláňaš k nám, ľuďom biednym a volíš si mužov a ženy ktorí ti budú prorokmi. Vd'aka ti za sestru Faustínu z Krakova a za milú pani z Prievidze. Vd'aka ti za tvoje slovo, že si ma povzbudil a ja som mohol vyznať, že naozaj prebývaš Pane medzi nami. „*Kiežby všetok Pánov ľud pozostával z prorokov!*“ (porov. Nm 11,29)

Ak máte pripomienky k niektorému môjmu článku, môžete mi písať na emailovú adresu:
gustovclanok@gmail.com

Augustín Ugróczy

Po slnku prišli tri silné búrky

„Kráľovná nebies Panna Mária...“ spievali pútnici v piesni pri procesii v sobotu v predvečer slávnosti Nanebovzatia Panny Márie, keď sa po modlitbe večeradla v kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi uberal sprievod na Mariánsky vršok.

Spevy a modlitby veriacich sprevádzali v tento sobotný čas dlhoročnú, tradičnú procesiu detí, mladých i tých skôr narodených. Ružencom a piesňami zdravili okolitých obyvateľov. „Ave Mária. Už sa blíži sprievod,“ radostne ohlasovali zvony Mariánskeho kostola a vítali putujúcich k vyzdobenému pódiu na Mariánskom vršku.

Svätú omšu o 16:00 celebraval pán dekan Martin Dado, koncelebroval dp. Igor Cingel', správca gréckokatolíckej farnosti Prievidza. Celebrant v kázni pripomenul, že svätá Matka Mária je živou archou, veď pod jej srdcom prežíval Boží syn nádherné chvíle. „Je pekné, keď sa okolo Bo-

žej Matky schádza celá rodina,“ povedal. Upozornil, že denne zápasíme o pokoj v rodinách a akosi nevieme čeliť tejto dobe, v ktorej sa zdeformovala láska vo svete. Tiež nabádal mladých aby si chránili čistou lásku.

Sobotný program mladých

Po svätej omši a malej prestávke nasledoval pripravený program mladých. Začali ho hostia, skupina S2G Band. Ich koncert nesklamal a už tradične bol živý, spontánny a zapájal aj publikum. Nasledovalo krátke zamyslenie nad posolstvom pápeža Benedikta XIV. pre mladých na tento rok, ktoré sa nesie v duchu tohtoročnej témy z evanjelia: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?“ (Mk 10,17) Svätý otec v posolstve mladých vyzýva, aby sa aj napriek ťažkostiam nevzdávali svojich snov. Programový predel mládež z farského kostola sv. Bartolomeja doplnila spievaným ružencom Božieho Milosrdenstva.

Piaristická mládež obohatila večer scénickým tancom. Riaditeľ Piaristickej spojenej školy, páter Juraj Ďurnek SchP, viedol potom chvály a prosby mladých. Ich hlavnou náplňou boli modlitby a prosby za obnovu a obrátenie obyvateľov nášho mesta. Sobotný program ukončila svätá omša pre mládež, ktorú celebraval prievadzský kaplán Ján Kraus. Svojim spevom ju doprevádzal zbor Nádej zo Zapotôčiek.

Počasie sa búrilo už v noci

V noci prišla nad hornú Nitru veľká búrka. Neobišla ani Mariánsky vršok, kde víchor polámal stromy a dažď zmáčal celé priestranstvo. Po ďalšom silnom daždi, ktorý prišiel skoro ráno, bolo jasné, že slávnostnú svätú omšu bude potrebné odsľúžiť v bezpečí kostola. Tesne pred desiatou hodinou sa strhol ďalší veľký lejak a znemožnil účasť mnohým ktorí chceli prísť na slávnostnú omšu.

Len skalní pútnici a tí, ktorí to nemali veľmi ďaleko, sa zúčastnili slávnostnej bohoslužby, ktorú celebraval Juraj Spuchlák, generálny riaditeľ Rádia Lumen. V kázni pripomenul, že práve v tomto kostole už pred mnohými rokmi prichýlila Panna Mária do svojej náruče karmelitánov a dnes aj nám poskytuje chrám službu vo chvíľach nečasu. Vysvetlil poslanie rádia Lumen, ktoré chce slúžiť tým, ktorí sú nevládni

z dôvodu choroby, vyššieho veku, pre matky starajúce sa o deti doma i tých, čo si rádio obľúbili. Rádio chce vytvárať spoločenstvo viery tým, že ohlasuje Kristovu zvesť a evanjelizuje poslucháčov.

Dôraz na odpustenie

Celebrant Prievidžanov upozornil, aby sa neupínali na majetok a všetko robili cez vieru a dôveru Boha. Dôraz kládol aj na odpustenie. „Odpúšťať dokážeme, keď nebude-me odsudzovať a posudzovať. Nestačí sa len vyspovedať, treba skutočne odpustiť, aby došlo k obráteniu. Musíme mať istotu spásy, že Boh nás stvoril na svoj obraz a tak vytvoríme Jeho spoločenstvo pod vedením Ducha Svätého. Dnešný človek nosí v sebe smútok, zo smútku rastie zvedavosť, prežíva nepokoj. No on potrebuje rytmizáciu

života a zotrvávať na modlitbách ako to robila Panna Mária s učeníkmi a zotrvávali vo večeradle pri modlitbe,“ povedal.

Povodeň

Až po skončení svätej omše sme sa postupne dozvedali ako sa voda valí od Handlovej cez všetky obce a zaplavuje aj Prievidzu. Aj na popoludnie pripravený Farský deň bol práve pre túto mimoriadnu situáciu zrušený.

Touto cestou v mene Prievidžanov ďakujeme pánovi dekanovi, obom kaplánom, obetavým kostolníckam, kostolníkovi, kvetinárkam za výzdobu a usporiadateľom celej púte. Taktiež mládeži, skautom, technikom i všetkým ostatným, čo sa akokoľvek obetavo podieľali na organizovaní tradičnej púte.

Veľmi cítime aj s tými, ktorých práve počas púte zaplavila veľká voda. Ich bolesť, beznádej, straty na životoch i majetku s nádejou vkladáme práve do rúk Nebeskej Matky a prosíme o jej ochranu a pomoc postihnutým ľuďom.

-ag-; -av-

Rozhovor s generálnym riaditeľom Rádia Lumen, dp. Jurajom Spuchľákom

Pán riaditeľ, aký je váš recept na účinné pôsobenie cirkevného média?

Pozvať Pána do jeho účinkovania a tvorby, poznávať Jeho vôľu; byť otvorený a autentický - nebáť sa ukázať svoju vieru a kultúru jej prežívania a tiež učiť sa od iných a začleniť sa do „stavu“ pracovníkov médií a smelo prežívať svoju vieru aj tam - prejavenu úctou a pomocou, niekedy pripomínaním hodnôt.

Neuvažujete o ukončení modlitbovej reťaze vo vašom rádiu, ktorú tvoria ranné chvály,

Anjel Pána a posvätný ruženec večerným kompletóriom?

Uvažujem o tom stále viac, snažím sa citlivo vnímať Božie „signály“ na vhodný čas ich zaradenia.

Čo je hlavným poslaním Rádia Lumen na mediálnom poli?

Priniest' Ježiša Krista, jeho Lásku - Ducha a Slovo do denného života poslucháčov. Neizolovať ľudí, ale tvoriť spoločenstvo. Ľudské a kresťanské. Priniest' pokoj do stresu, rozvážnosť voči senzáciiectvosti a lásku voči zvedavosti.

Môžete nám prezradiť, čo pripravujete pre poslucháčov vášho rádia v najbližšej dobe?

Nedelnú modlitbu a rozjímanie - Korunku k Božiemu milosrdenstvu a nedeľné ranné „stretnutie“ nielen

s kňazmi pripravujúcimi sa na sväté omše a celý deň.

Akým spôsobom sa vyberajú piesne pre poslucháčov do playlistu? Dáva sa dôraz na texty?

Rozhodne dávame dôraz na texty. Chceme aj tu prinášať umocnenie hovoreného textu, dôstojné pobavenie i poučenie.

Máte nejaký odkaz pre čitateľov?

Chcem ešte poďakovať za pozvanie a spoločenstvo do Prievidze. Pozdraviť a vyjadriť solidaritu s postihnutými povodňami. Modlime sa za Vás. Snažíme sa v rámci možností pomôcť.

S úctou a láskou ďakujú za rozhovor Anka G. Vavrová a M. Lalahová
Foto: www.lumen.sk

Medzi novinármi boli aj Prievidžania

Od 27. do 31. augusta sa v priestoroch Katolíckej univerzity v Ružomberku konal 13. letný žurnalistický seminár, ktorý s finančnou podporou Konferencie biskupov Slovenska a Nadácie Konrada Adenauera usporiadalo Spoločenstvo katolíckych žurnalistov Network Slovakia.

Žurnalistického seminára sa spolu s takmer štyridsiatkou amatérskych novinárov zúčastnili i traja redaktori Bartolomeja (Mária Melicherčíková, Dominik Papánek, Petra Humajová) a ďalší piati obyvatelia Prievidze a Bojníc. Pracovali v jednotlivých sekciách podľa vlastného výberu.

„Dúfam, že tu získate mnoho podnetov,“ povedal v úvode súčasný predseda Networku Slovakia Matúš Demko. Tento rok viedol štylistov na seminári redaktor denníka SME Jozef Kotris, fotograf Matúš Zajac z .týždňa a Andrej Lojan z rehole verbistov. Tí, ktorí sa rozhodli pre

rozhlasovú sekciu, pracovali pod dohľadom redaktorky Rádia Lumen Anny Brillovej. Okrem tvorivej práce venovali účastníci seminára svoj čas i niekoľkým prednáškam o problematike médií a Cirkvi. V úzadí nezostal ani duchovný program. Každodennú svätú omšu slúžil Andrej Lojan v univerzitnej kaplnke.

Network Slovakia je občianske združenie, ktoré sa svojou činnosťou zameriava najmä na katolíckych novinárov, ich usmernenie a profesionálny rast. Vzniklo v roku 1998.

Petra Humajová

Misionár zdôraznil význam otcovstva

Dňa 31. augusta slúžil večernú svätú omšu v prievidzskom piaristickom kostole verbista Róbert Balek. Mladý misionár pôsobí momentálne v Rusku. Na homíliu po záverečnom požehnaní nadviazal i prezentáciu om fotografií.

„Želám si, aby vaše srdcia boli také hlboké a čisté, ako je Bajkalské jazero, v blízkosti ktorého sa odohráva moja misia,“ povedal v úvode svätej omše Róbert Balek. Žije v Irkutsku, v oblasti, kde sú katolíci v menšine.

Krešťanský chrám v pôsobisku Róberta Baleka sa rozpadáva. Niet peňazí na opravu. Niekdajší kostol sa stal sídlom filharmónie. Ak v ňom chcú katolíci v nedeľu slúžiť sv. omšu, musia platiť nájomné. Balek však za najväčší problém v krajine

považuje krízu otcovstva. Muži od svojich žien častokrát utečú a nechajú ich v problémoch samé. „Socha svätého Jozefa v našom chráme drží v náručí malého Ježiška. Má otcom pripomínať, kde je ich miesto,“ zdôraznil misionár.

Okrem fotografií mali účastníci prednášky príležitosť obzrieť si aj rôzne predmety pochádzajúce priamo z Ruska.

Text: Petra Humajová
Foto: www.misie.sk

Ako žijeme v gymnáziu V. B. Nedožerského

Do Večného mesta putovalo 45 študentov gymnázia Vavrinca Benedikta Nedožerského so svojimi pedagógmi 21. júna 2010. Dejepisno-spoločensko vedná exkurzia bola zameraná na bohatstvo kultúrnych pamiatok, sakrálnu umenie. V neposlednom rade sa študenti mohli dotknúť odkazu histórie v podobe

stavieb mnohých chrámov a obeliskov. Využili príležitosť prejsť sa popri svetoznámej fontáne di Trevi, či Koloseu. Naplnení duchom minulosti dejín a pamiatok sa im v stredu 23. júna 2010 dostala česť byť na osobnej audiencii u svätého otca Benedikta XVI.

Začiatok školského roka sme zahájili svätou omšou v našej klubovni. Sväté omše bývajú štyrikrát do roka a to na začiatku školského roka, v adventnom období, vo veľkonočnom období a na záver školského roka.

Text: Gabriela Belisová
Foto: archív školy

Muž bolesti

Svätý páter Pio z Pietrelciny

Mal stigmy, často utržil modriny v boji s diablom, trpel na tele i na duši. Dlhé hodiny obetavo spovedal, na jeho príhovor sa odohrali mnohé uzdravenia - fyzické i duchovné. Mal dar bilokácie, mohol sa vyskytovať na dvoch miestach súčasne. Ľudia ho až za jeho života považovali za svätého. Cirkve je však v takýchto prípadoch vždy opatrná. A tak sa aj páter Pio už počas svojho života musel podrobiť mnohým praktikám jej vyšetovania. Vždy však zostal voči Cirkvi pokorným a poslušným. Naozaj to bol - a to vo všetkých smeroch - muž bolesti.

Francesco Forgione, budúci svätý páter Pio, sa narodil 25. mája 1887 v Pietralcine v Taliansku. Okrem neho mali jeho rodičia ešte ďalších šesť detí (dve z nich veľmi skoro zomreli). Francesco sa už od detstva málo hral a veľa modlil. Hoci v tejto dobe analfabetizmus v Taliansku dosahoval mieru osemdesiat až deväťdesiat percent, Francesco mal to šťastie, že sa od jedného sedliaka naučil čítať a písať a mohol chodiť aj do školy.

Rehoľa kapucínov

Ako šestnásťročný vstúpil Francesco do rehole kapucínov. Matka ho z domu vyprevádzala týmito slovami: „*Dieťa moje, prebodáva mi srdce, ale ty neber ohľad na matkine slzy a nasleduj svoje povolanie. A nech ťa Pán urobí svätým.*“ Noviciát Francesco absolvoval v kláštore v Morcone. Prijal rehoľné meno Pio. Za kňaza bol kvôli zlému zdravotnému stavu vysvätený urýchlene už v roku 1910. Nasledujúce obdobie života strávil u rodiny v Pietrelcine.

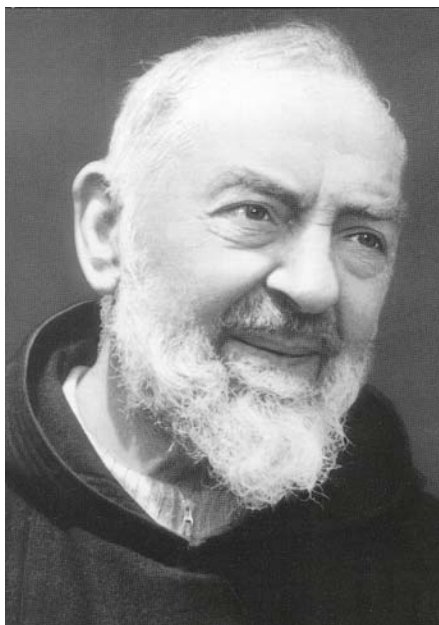
Stigmy

Prvé prejavy stigiem sa u pátra Pia objavili v roku jeho kňazskej vysviacky. Páter Pio o tom píše svojmu spolubratovi: „*Včera večer sa mi stalo niečo, čo nedokážem vysvet-*

liť, ani pochopiť. V strede dlani sa ukázali drobné červené škvrny, ktoré svoju veľkosťou pripomínali cent a ktoré sprevádzala silná a prenikavá bolesť na mieste červených flakov. Bolesť bola silnejšia v ľavej dlani, kde pretrvávala až doteraz. Trochu ma bolí aj pod chodidlami.“ Tento úkaz sa nepravidelne opakoval. Definitívne dostal páter Pio stigmy v roku 1918, v čase, keď už bol v kláštore v San Giovanni

Rotondo. Hoci otec provinciál všetkým nariadil o tejto záležitosti mlčať, správa o Kristových ranách na tele pátra Pia sa rýchlo rozšírila.

Názory Cirkvi

Do kláštora v San Giovanni Rotondo sa začali hrnúť nielen obyčajní ľudia, ale i reportéri a lekári, ktorí skúmali pravosť záhadných rán kapucínskeho rehoľníka. Objavili sa tu i početní cirkevní hodnostári, aby sa zaoberali vierohodnosťou pátra Pia. Niektorí ho považovali za bezúhonného, iní za klamára. V dvadsiatych rokoch minulého storočia dostal páter Pio postupne zákaz prijímať návštevy, ale i písať a dostávať listy. Začiatkom tridsiatych rokov už nemohol verejne slúžiť svätú omšu a spovedať. Napokon v roku 1933 Vatikán svoje doterajšie rozhodnutia týkajúce sa známeho kapucína stiahol a páter Pio mohol v San Giovanni Rotondo opäť začať slobodne pôsobiť.

Výnimočnosť pátra Pia

Okrem stigiem bol páter Pio známy i svojím mimoriadnym prežívaním slúženia svätej omše, ktorá často trvala aj dve hodiny. Mnoho sa modlil. Pri jednej príležitosti povedal: „V knihách Boha hľadáme, v modlitbe ho nachádzame. Modlitba je kľúčom, ktorý otvára Božie srdce.“

Veľa času trávil v spovednici. Mal dar vidieť do ľudskej duše. Vďaka jeho ochote slúžiť a sprostredkovať ľuďom Božiu milosť sa udialo mnoho obrátení. Páter Pio totiž vždy vedel, komu pomôže prísny postoj a koho zachráni milosrdenstvo. Jeden svedok o tom hovorí: „Páter Pio bol schopný vykričať niektoré svoje deti za malú nedokonalosť a objasniť veľkého hriešnika. Vďaka tomu sa hriešnik obrátil a dobrý človek sa usiloval byť dokonalý.“

V roku 1940 začal páter Pio realizovať aj svoju myšlienku stavby *Domova úľavy pre trpiacich*. Nemocnica bola otvorená v roku 1956 a stala sa jedným z najlepších zdravotníckych stredísk v Taliansku. Okolo osoby pátra Pia sa zároveň zhromaždili početné modlitbové skupiny, ktorých cieľom bolo modliť sa na úmysel Svätého Otca.

Ruka Cirkvi je jemná...

„Ruka Cirkvi je jemná, aj keď raní, pretože je to ruka matky.“ Tento svoj názor nezmenil páter Pio ani vtedy, keď v päťdesiatych rokoch začalo jeho ďalšie „prenasledovanie“ zo strany cirkevných hodnostárov. Vypuklo po jednej finančnej afére, v ktorej prišla rehoľa kapucínov o mnohé peniaze. Žiadali pôžičku od pátra Pia - z finančných prostriedkov pre Do-

mov úľavy. Páter Pio odmietol nielen túto pôžičku, ale aj pôžičku istému kňazovi, ktorý potreboval peniaze na stavbu kostola. Hovoril, že peniaze nie sú jeho, patria chudobným a chorým. Rozpútala sa tým nová vlna obvinení a výsluchov. Páter Pio bol podozrievaný z udržiavania hriechnych vzťahov s duchovnými dcérami a boli odporúčvané nielen jeho rozhovory s nimi, ale aj s administrátorom *Domova úľavy*. Dostal príkaz obmedziť slúženie svätej omše na polhodinu a čas určený na sved' uňho nesmel presiahnuť tri minúty.

Konečná rehabilitácia

V roku 1963 pápež Pavol VI. budúceho svätca konečne rehabilitoval a rozhodol sa Cirkvi „vrátiť nenarušený obraz pátra Pia“. Sedemdesiatšesťročnému rehoľníkovi bol síce povolený slobodný kontakt s veriacimi, fyzické sily mu však

začali ubúdať. Tesne pred smrťou v roku 1968 sa jeho stigmy zacelili.

Páter Pio sa nikdy, ani vo chvíľach nespravodlivého prenasledovania, neobrátil proti Cirkvi. Táto poslušnosť je jasným dôkazom pravosti jeho viery, pretože ako píše v jednej zo svojich kníh Elias Vella, zlý duch nám nikdy nebude odporúčať poslušnosť. „Viete si predstaviť, aké utrpenie musel prežívať tento Boží muž, keď bol takto verejne potrestaný. Ale páter Pio poslušol a to bol dôkaz jeho pravosti.“

Známy kapucínsky rehoľník bol blahorečený v roku 1999, svätorečený v roku 2002. Ján Pavol II. pri tejto príležitosti zdôraznil, že páter Pio sa celý svoj život staral o to, aby sa podobal Kristovi. Zároveň si uvedomoval, že „je povolaný spolupracovať osobitným spôsobom na diele vykúpenia“. Podľa pápežových slov „bez tohto trvalého vzťahu ku križu sa jeho svätosť nedá pochopiť“.

Pripravila: Petra Humajová

Obrázky: internet

(Životopisné údaje: Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 5. a 7.;

A.Tornielli: Tajomstvo pátra Pia a Karola Wojtyły)

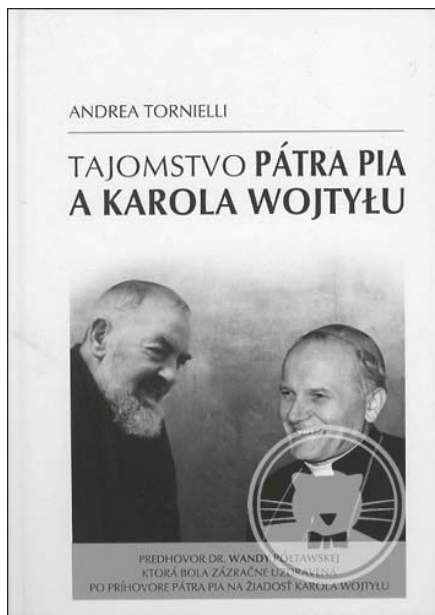
K tejto téme na čítanie odporúčame:

Andrea Tornielli: Tajomstvo Pátra Pia a Karola Wojtyły

(vydavateľstvo SALI - FOTO, 2010)

Predpovedal páter Pio Karolovi Wojtyłovi, že raz bude pápežom? Pravdepodobne hľadanie odpovede na túto otázku podnietilo talianskeho novinára Andreu Tornielliho zaoberať sa bližšie vzťahom budúceho

svätca a pápeža, ktorý si ľudská fantázia dotvorila spôsobom, aký jej najviac vyhovoval. Do úst pátra Pia ľudia vložili aj slová, ktoré nikdy neodznali.

Predsa len však akési tajomné puto medzi týmito dvoma osobnosťami, pátrom Piom a Karolom Wojtyłom, bolo. Mladý kňaz Karol Wojtyła sa v roku 1948 u pátra Pia vyspovedal a v roku 1962 ho žiadal o príhovor za Wandu Póltawsku, ktorá ochorela

na rakovinu. Mladá matka rodiny zanedlho zázračne vyzdravela. V roku 1974 oslávil budúci pápež v San Giovanni Rotondo 28. výročie svojej kňazskej vysviacky, pričom sa dlho modlil pri hrobe pátra Pia. A práve on ho už ako pápež Ján Pavol II. v roku 1999 blahorečil a v roku 2002 svätorečil.

Prečo páter Pio kázal pri ničení korešpondencie pred svojou smrťou listy od Karola Wojtyły zachovať? Prečo istému laikovi povedal, že tohto kňaza „nemožno odmietnuť“? Prečo iba Karolovi Wojtyłovi prezradil, že najviac utrpenia mu spôsobuje rana, o ktorej nik nevie? Tornielli po pravde pátral starostlivo a všetko zaznamenával priam s faktografickou presnosťou. Svieži publicistický štýl v knihe zaručuje ľahkosť čítania a dokáže upútať pozornosť každého čitateľa. Predhovor ku knihe napísala zázračne uzdravená Wanda Póltawska.

Pripravila: Petra Humajová

Spomienky na zosnulých

S nádejou na stretnutie v nebi sme si pripomenuli 7. septembra 2010 nedožitých 90 rokov našej drahej mamy **Márie Vavrovej**, rod. Matejkovej z Ľuborče. V modlitbách s úctou a láskou spomína šesť detí s rodinami a ostatná rodina.

Odpočínutie večné daj jej, ó Pane...

Touto cestou, chceme zo srdca poďakovať pánovi dekanovi Martinovi Dádovi i všetkým kňazom a spolufarníkom, ktorí boli odprevadiť môjho manžela, nášho otca, deda i pradedu **Jána Málika** na poslednej ceste na Bojníckom cintoríne. Ďakujeme za účasť i modlitby. Nech vám je Boh odmenou.

Manželka Ema a ostatní príbuzní

12. september 2010 - 24. nedeľa cez rok

Č1 - Toto je tvoj Boh, Izrael, čo ťa vyviedol z egyptskej krajiny.

Ex 32,7-11.13

R - Vstanem a pôjdem k svojmu Otcovi.

Ž 51

Č2 - Ďakujem tomu, ktorý ma posilnil...

1Tim 1,12-17

Ev - „Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie ako nad deväťdesiatdeviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú.“

Lk 15,1-32

15. september 2010 - Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska

Č1 - Títo jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami.

Sk 1,12-14

R - Ty si sláva nášho národa, ty si radosť nášho ľudu.

Ž (Lk 1,46-55)

Č2 - Kto však trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha týmto menom.

1Pt 4,13-16

Ev - Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe. Jn 19,25-27

19. september 2010 - 25. nedeľa cez rok

Č1 - „Nikdy nezabudnem na ich skutky...“

Am 8, 4-7

R - Chváľte Pána, lebo dvíha chudobných.

Ž 113

Č2 - Chcem teda, aby sa muži modlili na každom mieste... 1Tim 2,1-8

Ev - Kto je verný v najmenšom, je verný aj vo veľkom, a kto je nepoctivý v malom, je nepoctivý aj vo veľkom. Ak ste teda neboli verní v nespravodlivej mamone, kto vám zverí pravé bohatstvo? A ak ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše? Nijaký sluha nemôže slúžiť dvom pánom, pretože buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridržať a druhým bude opovrhovať. Nemôžete slúžiť aj Bohu, aj mamone.“

Lk 16,1-13

26. september 2010 - 26. nedeľa cez rok

Č1 - Bude bezstarostným na Sione a bezpečným na vrchu Samárie...

Am 6,1a.4-7

R - Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. Ž 146

Č2 - Zachovaj prikázanie bez poškvrny a bez úhony až do príchodu nášho Pána Ježiša Krista.

1Tim 6,11-16

Ev - Istý bohatý človek prosil: „Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazara, nech si namočí aspoň koniec prsta vo vode a zvlaží mi jazyk, lebo sa hrozne trápi v tomto plameni!“ No Abrahám povedal: „Synu, spomeň si, že si dostal všetko dobré za svojho života a Lazar iba zlé. Teraz sa on tu teší a ty sa trápiš.“ Potom prosil za svojich bratov a Abrahám mu povedal: „Ak nepočúvajú Mojžiša a Prorokov, neuveria, ani keby niekto z mŕtvych vstal.“

Lk 16,19-31

Farská kronika

od 25. júla 2010

do 26. augusta 2010

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Sebastian Uhrín
Oliver Uhrín
Laura Schniererová
Sofia Ranušová
Kristián Belkovič
Salome Brandová
Alexandra Ďurinová
Linda Plaštiaková

**Blahoželáme k prijatiu
sviatosti manželstva:**

Ondrej Karpiš a Michaela Humajová

**S kresťanskou nádejou na stretnutie
vo večnosti sme sa rozlúčili
so zomrelými:**

Irena Pospíšová, 81 r.
Ing. Anton Gejdoš, 63 r.
Jozef Kuruc, 72 r.
Karol Pavlík, 67 r.
Štefan Koža, 67 r.
Pavel Tomášik, 81 r.
Dušan Hraňo, 58 r.
Pavol Bögi, 55 r.
Valéria Zajacová, 57 r.
Jozef Obert, 69 r.
Ing. Gejza Sabo, 73 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Teologický poradca:

Mgr. Martin Dado, dekan

Zodpovedný redaktor, sadzba:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Redaktori:

M. Melicherčíková,
A. Gálová, A. Karaková,
Mgr. P. Humajová

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,30 € (9,04 Sk)

Fotografie: titulná a zadná strana,
str. 2, 8, 9 a 19 hore - M. Suvák;
str. 3 a 19 dole - M. Melicherčíko-
vá; str. 8 vľavo dole a str. 10 -
A. Gálová

Tlač: PATRIA I., spol. s r. o.
Prievidza. Tlač registrovaná
Okresným úradom v Prievidzi pod
č. MT 1/1994.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciamy.

Ničivá povodeň

15. august 2010, Prievidza

Skautské Ponitrie

27. - 29. august 2010, Podstránska lúka a okolie

